

Ilmevekotin kun toi Tommolan Kallen niittokone, sil voip ajaa mennen-tullen.

Miä näin kun toiset näk, sano Vilppulan akka kun juaruu levitti.

Piläst kii sano hevosmiäs toiselle, kun tarinoila tahto.

Vilppulan miähet ei vaatteil koreil.

Vilppulan miäs tulee 'huppelis' koti, emäntä pitää pakollisen nuhlesaarnan, mistä miäs hermostuu ja uhkaa kaataa koko talon. Perheen viisvuatias poika innostuu asiast ja kysyy: "isä, mistäs nurkast aletah?"

Ves peräs kum muanamiähen piarus.

Täähän men nyt ihlan vörpii, sano Vilppulan piika, kun iltamis nukku.

Siitäs siint etten lankennu, sano Vilppulan vaari, kun ojas selälläh pötkötti.

Ol se hyvä, etten enäämp myhästynny, sano Tupalan mummu, kun junast jäi.

Mitähän jos miä rupiaisin uuleks Marskiks, sano Mettäpirtin poika, kun Mannerheim kual.

Älä kos hanoih, sano vanhaisäntä, kun naapurin pojat ol tullu uutta raktorii kattoh.

Las arrat alas, sano isäntä, kun poika uulel raktoril ol kaks kiarrost kyntänny arrat ilmas.

Älä velä, ei se pilä, sano emäntä, kun isäntä heinäkuormaa köytti.

Viisahii miähii nää Vilppulan rengit, sano maammittar, kun entiin renki ol pyykkikiven valmihiks maah kaivannu.

Kävit siä Tuamalas? Eh. Mitäs se Tuamalan Väinö tek? Korjas rekee.

Teilän kanal on jalat seläs, sano naapuril likka, kun kuallehen kanan näk.

Täähän men ny ihlan sutih, sano Vilppulan emäntä, kun kirnuus kaatus.

Tuppeh men koko potaatti, sano Vilppulam miäs, kun halla varret vei.

Eihän tää ny niin julma vahinko ol, mut suur häpiä, sano Vilppulan poika, kun heinäkuarma kaatus ja naapurin piika näk.

Se on silviisii, että enäh ei tehlä tolviisii vaan talviisii, sano Vilppulan vaari kun hommat meinas mönkäh mennä.

Mitäs siä siäl penkaat? Suurempii, suurempii, sano poika kun naurihii naapurist varasti ja isäntä huamas.

Meilän lapset ja noilen penskat, sano mummu, kun ne pahanteost tavattih.

Men riilaks, lählin pois, sano sälli, kun ol sanonnu, että taitaa tulla sale ja isäntä vastas, ettei tul.

Kukas sit ny kesäl asuu, sano reissusälli, kun lalos makas.

Siin nahka palaa missä voi sulaa, sano suutar-Kalle.

Tuahel tuulel, tervaksil tuiskul. Silkalel ne tulet tehläh.

Rahaa on kur roistol, mut ei sit kuitenkin käytetä.

Eihän se koirakah väkisten jänist löylä.

Ol vait, elli käyn karnuhus kii, sano setämmamma pojankossil.

Ei kannata pelastaa, sano vanhapoika, kun sauna palo eikä viittinny sammuttah mennä.

Haapain silta ja katajahiin ailanseiväs, ne ei kohlin helpost mälänny.

Siirappia söisin ja saunanlauteil makaisin, uhos renkipoika jos keisariks pääsis.

Nuuka saap olla, mut ei nulju.

Kyl tost pojast viäl iso miäs tulee, kun sil on noin julmat nyrkit.

Kaikkii toi saksalain keksiiki, sano Vilppulan mummu, kun kirahvin näk.

Öylöh en kerenny, tänäh ev viitti, huammen en joula, sano patalaiska mökin miäs, kun olis pitännny touvot tehlä.

Käsinks miä sih koseh, sano muari, kun penskat rugin kaato.

Kual ikäväh kun suutarin lesken sika.

Mistäs tunsit, sano länksäär vanhapiika, kun tuttu kyytii tarjos.

Silhän on silmät kun pompannapit ja naama muutenki, kun kollikissal, sano Vilppulan miäs, kun naapurin vaavaa kehu.

Siähän kulet levijää lakehiist, sano mummu juapolle, kun tiällä vastah tul eikä meinannu ohi sopii.

Nyryskasvuhiin kun köyhän talon sianporsas.

Ol vait, sano heinämiäs palokärelle, kun se saletta ennusti.

Meinas turkale vaan sakottaa, sano Vilppulan miäs, kun poliisin haarusih ajo takaapäin pimijäs.

Huutaa kun rajansiirtäjä, sano likka iltamis riilahaastajalle.

Miäs se on lotohousukih, mut ei nallipää naistennaurattaja.

Kaks vuatta kakaran kasvattaa, vuas vanhan vanhettaa.

Aikasempah Vilppulan miäs kirkkoh ehtii kun kirkov viäres asuva.

Hertto torkahlin, sano Vilppulan miäs, kun kiikkutualis kuarsas.

Siin ei kauvaa nokka tohis, kuv viäläh toi taapel porukal takas, sano Vilppulan isäntä, kun ol pimijäs salaa joukkoh liittynny ja kanto toisten muvas. Kyl kyllöittää, sano kopelin keksijä lautoi takas kantaessah, kun ei kehlannu poiskah lähtä.

Kyl toi meilän vanha ruuna siit oh hilas. Se kulkee kun täi tervas, ainakih kotoont poispäin.

Yks pää kesät talvet, sano mökin muari, kun hellikoukun hukkas.

Se men kovaa kun kuutti, sano sepän sälli, kun hevoin pillastu.

Iltarusko aamun pusko, aamurusko päivän paska.

Jäihän sentäh komija luanne, vaikka talo menkih, sano Vilppulan hummerpoika, kun tiän päälle joutu.

Ei täst ny sentäh numeroo tarvi tehlä sano entiin renk, kun ol mettätöissä hevosrekeh hukannu ja isäntä meinas vihaist olla.

Annast Arvo nuarimmakseis toi sukkula, joka minult putos tonne kangaspuien alle! Em miä voi! Mitä vasten? Kum minul on pasat housuissain, ehäm miä voi kyykistää. Men nys siit joutuu kotihiis, niin äitis panee sinulle puhtahat housut.

Kerran pirtuaikah kun humalaiset men Kymest yli paatil, niin kesel Kymee ne alkovatten vehtaah silkalel, että niilen pyärä putos veteh. ”Näähän nyt, minkäläin temppu meitille käy”, sano kaik selvemp. Kaik humalaisemp taas sano: ”Pa joutuu paatin laitah merkki, että osatah naarata sit oikijast paikast.”

Kylhän toi meilän renki muuten olis kokolailla passel miäs, mut kun se on niin perun tokinain. Kerrankih kum myä ammuttih noit kiven pulterii kiilakiviks, niin se ei menny ensinkäh kymment metrii kauvemmaks, vaikka kuinka tirsikuti. Se sano vaan: ”Näkeehän sen, kun sirpaleht tulee ja väistää pois tiältä.”

Yhlen kerran yks kulkumiäs tul Vilppulan taloh ja tahto saala syäläkseh. Se sano emännälle, ettei hänel ny ol rahaa, mut hän vois näyttää vaikka munah palkaks. Emäntä sano, ettei heittää vanhoi ihmisii sen munat nys suuremmin kiinnosta. ”Jos lapset kattelis”, vastaa kulkumiäs.

”Nii kaua, ko mie oo täs, siul ei oo mittää hättää”, sano naapurkylän markkinamiäs jäihin pulonneelle hevoselleh, kun tät riimust kiinne pitel avannon reunal.

Pitäähän sen heinäkuarman olla severran kallellah, että tiätää, kummalka pualel on itte.

Ei meillä ol ennenkäh ruukattu mettää kaataa eikä kaaleta nykkäh. Muutehhan ne luulee, että myä ollah köyhii, sano Vilppulan vanhaemäntä.

Tokko ol kaik ittepäisemp miäs, jonka miä tiälän. Kerrankih se ol sanonnu, ettei sellaista ainetta olekkah, mitä ei voi ryypätä. Eiks noi kylän nuaret koiranleuvat ruvennu tekeh sille siit sekotust. Ne pan siih tervaa, pirtuu, korvalääkettä, Illotiinii ja mitä kaikkii ny siit sattuvatten löytäh. Eikös mitäh, Tokkohan ryypäs ja oikeh reilust. Silkertaa silt ol holtti pois ja taju kankahal. Toisille tul hätä, että ny se kualee ja alkovatten virotteleh sit.

Juattivatten maitoo ja hiarovatten, niin viimmenähän se Tokko virkoskih. Ensimmäisiks sanoiksesh tokas: ”Miksen ryypänny!”

Onneks olkoh kylän uulelle vävyllle, kun olet päässy samal taloh isännäks. Noo, tälläsen talon tyät nyt tekee iltakusel käylessäh. Siithän siä olet kääntynny maantiälle tullessais vika suuntah. Jos olisit kääntynny vasempah käteh, niin siäl kartanos olis ollu kaks joutilast vanhaapiikaa.

Annas ny poikasein se saha min kätehein, eihän siint mitään tul. Vaikka kylhän miä sen arvasinkih, sano appiukko vävyllle, kun ne yhles remonttii rupes tekeh.

Kaikkii sit pitää sattuukin - ihmisille, sano Vilppulan miäs, kun likalt jalka katkes.

Ei se kuula osu, joka viheltää, lohlutti Vilppulan sotur, kun haavottunutta kuulasatehes suajah kanto.

Että tot ty viittitten huulattaa kaiken yätä, sano isäntä, kun pojat kurillah laulatti ja kovast kehumal usutti veisaah aina vaan kovempaa ja kovempaa yksoikoist virrenveisaajaa.

Onks sinul tultikkui, että sais toh piippuh tulet? Oh, mut en viitti kaivaa, vastas kylän nuukin vanhapoika.

Vilppulan miäs ei viitti riilellä, paitti tiän javos.